

„Náš svět“

**Vypracovala: Kristýna Klazarová
nar. 15.9. 1997
Dolní Libchavy 328
561 16 Libchavy
III. kategorie**

**Gymnázium Ústí nad Orlicí
T. G. Masaryka 106
562 01 Ústí nad Orlicí
třída - kvarta
dolezalovaj@centrum.cz**

„Chválit a povzbuzovat dítě je stokrát účinnější než hrozit a trestat.“

–Orison Swett Marden

Znovuzrození

„Jsem doma!“ zakřičím do prázdného bytu, připomínajícího skladiště, i když vím, že mi nikdo neodpoví. Jasně, zase jsem tu sama. Jako vždy, když přinesu nějakou dobrou známku. Proč se vlastně namáhám? Stejně to nikoho nezajímá. Povzdychnu si a přeju do kumbálu jménem můj pokoj. Celý prostor čtyři krát čtyři metry čtvereční osvětluje žárovka visící ze stropu na jednom tlustém černém kabelu, která se i při malém dupnutí začne houpat. V jednom rohu leží na zemi rozvrzaná matrace a v druhém polorozpadlý stůl. Právě na něj hodím tašku ze školy a posadím se na postel.

Dumám nad tím, kde asi zase jsou rodiče. Tedy jestli si žena, která pije alkohol víc, než se o mě stará, a muž, jenž je úplně stejný, jen navíc hraje automaty, vůbec zaslouží tohle oslovení. Ona sem tam zavrčí něco jako „Podej mi flašku“ a on, jestli mi nezbyly drobné. Ať odpovím jakkoli, vždycky dostanu facku. Instinktivně si přitisknu dlaň na tvář. Divím se, že po té poslední tam nezůstala modřina. Slyším rachotit klíče v zámku. Otec je doma. Poznám jej podle toho, že zavřel dveře. Máma by se na to nezmohla. Zavrzal gauč. Určitě si hned zase s vodkou v pet-lahvi sedl k něčemu, čemu se při troše fantazie dá říkat televize.

„Móóno!“ zaburácí opilostí svázaným jazykem. V překladu na mne volá „Moniko!“. Tak se totiž jmenuju. Už mi tak dlouho nikdo neřekl, kromě učitelky ve škole. Ano, představte si, mám hroznou rodinu, bijí mě, nestarají se o mne, nenakupují jídlo, ale do školy chodit přesto musím. Na to si potrpí hlavně táta. „Nestojím o problémy se sociálkou,“ vyřkl tuhle, když byl ještě v jakž takž normálním stavu.

Popravdě, já bych o ně asi stála, když by nějaká hodná paní viděla, jak tady žiji, určitě by mě rodičům nenechala. To vím s naprostou jistotou.

„Móóno!“ ozve se znovu a hlasitěji. Povzdychnu si a pomalu vyjdu ze dveří. Otec určitě zase něco chce. Něco pro sebe. Ne pro mě, myslím, že kdybych mu pravidelně nenosila noviny, ani by nevěděl, že existuju.

„Ano tati?“ zeptám se mile, přestože mi v hloubi těla zuří válka, jen jak se na něho podívám. Zvedá se mi z něho žaludek. Vodka z něho táhne na dvanáct metrů (délku, kterou náš byt ani neměří), pod očima se mu jeví velké černé kruhy, které kontrastují s bílou, popelavou a průsvitnou pokožkou. Na hlavě, na níž mu kdysi, v době mého dětství, rostly bujné černé kudrnaté vlasy, teď jen schlíple leží pár splených umaštěných pramínků. Postavou je jen o půl hlavy vyšší než já. Váží přibližně padesát kilo, což dělá hlavně nezdravá strava a alkohol. Otřesu se a donutím se podívat se na zem. Najdu zde něčím polité staré vydání novin z minulého měsíce.

„Kde je máma, Móno?!“ Nevycházím z údivu. On ví, že mám mámu? Že on je ženatý? S vykulenýma očima na něho hledím.

„Myslíš svou ženu, se kterou se buď nevidáš, nebo se s ní hádáš a biješ ji stejně jako mě?“ Raději o krok ustoupím. Nechci dostat ránu.

„Něbud' drz...“ Zamotá se mu jazyk a tak zmlkne a opraví se. „Něbud' drzá, Móno! Takže říkáš, že nevíš, kde je?“ ptá se znovu, jako by mě před tím neslyšel. Zatnu zuby.

„Ne. Nevím,“ pronesu klidně i přes to, že mu vlastně lžu, jako když tiskne. Moc dobře vím, kde se máma právě nachází. Ve vedlejší bytě, u pana Bárty. Už tam chodí měsíc. Upřímně, mám matku raději než otce. I když se opije, umí být milá, proto držím jazyk za zuby. Soused je velice hodný. Snaží se mamku zbavit závislosti na alkoholu a donutit k rozvodu s tátou. Toho se ale já hrozně bojím. Co když mě soud svěří do jeho péče? On se o mě bude určitě prát, protože si najednou uvědomí, že vlastně jsem jeho dcera, obsluha, jež se o něho mírumilovně stará, a že ji k životu potřebuje stejně tak jako automat nebo panáka tvrdého alkoholu.

Samozřejmě, že by ten spor vyhrál. On totiž na rozdíl od mámy dokáže alespoň krátký čas zůstat střízlivý. Přečkat soud by pro něho určitě nepředstavovalo problém. „Móónoo!“ zaburácí tátův hlas znovu. Vytrhne mě z přemýšlení. „Jsem hladový,“ přikáže a já víc nenamítám, popojdu za roh, kde se nachází „kuchyň“, a otevřu lednici. Povalí mne starý známý pach zkaženého jídla. Nejraději bych popadla zplsnivělý jogurt a donesla mu ho, ale on by si ho nevzal. (Ne snad kvůli plesnivosti. Jen proto, že je to jogurt.) Takže popadnu dva buřty, které položím na talíř, přidám k nim tvrdou housku a pokapu je kečupem. S tím si musí vystačit.

S večerí v rukou projdu místností a vrátím se ke gauči. Podávám jej otci. On si ho však nevšímá. „Nestůj před tou bednou! Nevidím na fotbal!“ Neuhnu. Naschvál tam překážím a čekám, že se ujme pokrmu. Začíná být naštvaný. „Moniko, uхни povídám!“ Vykulím oči, zatnu zuby.

„Máš tady jídlo,“ řeknu daleko klidněji, než se cítím. Podívá se na mě celý brunátný. Vztek se v něm hromadí. Raději o kousek popojdu. Pořád přešlapuji před televizí. Nemohu přinutit nohy k ničemu jinému než k tomu, aby couvly. Nedokážu udělat krok vlevo, abych mu uhnula z výhledu. Prostě stojím jako přikovaná, chodidla dřevění. Koukám na něho, on na mě. V jeho očích se zračí vztek, v mých strach. Teď to přijde. Vidím rozmazaně. Táta se za pomoci pohovky zvedne. Kolébá se ze strany na stranu, ale udrží se. Jeho ruka vystřelí.

Blíží se, je u mě a dostávám facku. Odmrští mi hlavu do boku, klesnu na kolena, až teď si uvědomuji, že brečím. Talíř v mé ruce se roztrhne na milion kousků. Klečím na nich, vráží se mi do kůže. Otec se posadí zpět, jako by se nic nestalo. Dál sleduje televizi. Upřu na něho pohled. Před očima mi překáží clona z černých vlasů. Ruku si přidržuji na tváři. Bolí to. Určitě mi něco zlomil. Nějakou malou kůstku. S námahou se postavím. Cítím bolest ve všech končetinách. Jsou od krve, zarazily se do nich ostré úlomky. Zhluboka se nadechnu. Ten očistný nádech jako by byl z hloubi duše. Zatnu ruce v pěst, svěším je podél těla. Střepe se mi tak zabodávají hlouběji do dlaní, neřeším to. Slyším, jak křičím.

„Nenávidím tě! Ani se nedivím, že tě máma už nemiluje! Kéž by ses nikdy nenarodil!“ Sama žasnu nad tím, co jsem právě vykřikla. Víím jen, že teď není čas na okolky, pokud nechci dostat další ránu. Otáčím se na patě a jen ve slabém tílku vyrážím do mrazivé noci.

Uháním po ulici, na tváři mi zamrzají slzy. Je mi zima, snažím se jí nevšímát. Míjím lidi, maminky s dcerami, jak nakupují vánoční dárky. Tatínky se syny v zahradách domů, jak stavějí sněhuláky. Závidím jim. Já tohle nikdy nezažila. Pospíchám dál. Ani nejsem zadýchaná. Prostě běžím... v hlavě mám spoustu otázek. Proč se mi to děje? Proč zrovna já? Proč on? Zaklepu hlavou, jako bych myšlenky mohla vyhnat. Nechci na nic myslet. Běh mi dává svobodu.

Až teď se s údivem zastavím. Stojím v lese. Stromy tu hází stíny na bílý sníh, z větví

visí rampouchy. Je to tu jako v pohádce. I přes situaci posledních minut nebo hodin - nevím, jak dlouho jsem utíkala - se musím usmát. Ulehám do krásného měkkého sněhu. Poskytuje mi mateřskou náruč, lásku, kterou jsem nikdy nezažila. Blažený pocit. Přepadá mě spánek. Nebráním se mu. Zavírám oči a navždy usínám...

Probouzím se. Kde to jsem? Divím se. Kolem mě není *nic*. Ani tma, ani světlo, ani bílo, ani černo,... tohle všechno by bylo *něco*, ale tady není *nic*. Jsem tu jen já. „Haló?“ volám. Můj hlas se tak zvláště rozléhá. Jako by letěl až do dalekých výšin, či nížin. „Kde to jsem?“ zeptám se nahlas. Žádná odpověď. Udělám váhavý krok vpřed. A poté další a další.

Nevím, jak dlouho jdu, když tu najednou se přede mnou něco mihne. Barevná šmouha. Všimnu si, že kolem mne se těchto skvrn nachází mnohem více. Začínají se formovat. Jsou z nich čtverce. Z některých obdélníky. Zastavují se v kruhu kolem mne. Přimhouřím oči, vidím na něm obličej různých žen.

Prohlédnu si první. Nelíbí se mi. Krátké vlasy natřené gelem, s konečky nabarvenými různými barvami má na můj vkus až moc divoké.

Podívám se na další. Trochu mi připomíná mne, což se mi nelíbí. Hnědé oči, černé dlouhé vlasy, bledá tvář. Chvilu u ní posečkám a dotknu se jejího čela. Ruka jím projde. Raději rychle ustoupím.

Konečně jsem u poslední podobizny. Je na ní krásná opálená žena. Má dlouhé husté vlnité rezavé vlasy, po nichž jsem vždy toužila. Na tváři a v zelených očích jí září nejlaskavější úsměv, jaký jsem kdy spatřila. Chci alespoň chvíli strávit v jejím objetí.

Všimnu si, že předchozí dva portréty zmizely. Nevěnuji jim sebemenší pozornost. Sleduji tu nádhernou paní, do které jsem se zamilovala.

Najednou mne začínají zlobit nohy. Otáčím se, vzpomínám na chvíli, kdy jsem utíkala od táty. Zvláštní, nemohu si z ní vybavit žádné podrobnosti. Dávám se do běhu. Nicota se kolem mne formuje, až získá tvar úzkého tunelu. Vlasy mi padají do obličej, chci je odhrnout, ruka však jen bezděčně projede mou hlavou. Chci se zastavit, ale nejde to. Podívám se znovu na své ruce a unikne mi výkřik. Jsou průhledné! Čím více se ponořuji do tunelu, tím víc jsem neviditelná! Snažím se obrátit, běžet zpět za tím obrazem krásné ženy. Zbytečně. Nicota mne stále pohlcuje. Konečně chápu, že musím jít dál.

Naposledy věnuji pohled svému tělu. Už tu není. Jako by mne něco opouštělo... má tělesná schránka. Vznáší se tu jen má duše, společně s nekonečnou tmou...

Otevírám oči. Nevnímám nic jiného než ostré, palčivé světlo, které mne bodá do očí. Postupně slyším hlasy. Jeden povídá:

„Už je to dobré, je venku.“ Kdo je venku? Nechápu. Kde je ta tma, v níž jsem byla? Rozhlížím se kolem. Jsem v místnosti plné lidí v zelených oblecích. Co tu chtějí? Je mi zima. S údivem zjišťuji, že brečím. Přímou řvu, hrozně nahlas. Kde to jsem? Dožadují se odpovědi. A hned. Jenže nemohu mluvit, abych se zeptala. Z mých úst se line pouze pláč.

„Dejte mi ji.“ Ozve se najednou unavený hlas ženy, které jsem si před tím nevšimla. Asi mluvila o mně, protože se ihned ocitám v její náruči. I přes ztrhanou tvář a únavu poznávám ten laskavý úsměv. Nevím, kde jsem ho viděla, ale zračí se i v jejích zelených očích. Sleduji její rezavé vlasy, sepnuté do drdolu. Pár uvolněných pramínek se jí lepí ke zpocenému čelu. Mám pocit, že ji znám. Je mi hodně blízká. Přestávám brečet a jen slyším,

jak říká: „Vítej na světě, Nikolko.“

Tajemství

Tak mi pověz, co přede mnou skrýváš!
Tajemství přeci nemíváš.
Tak mi sakra řekni, co se děje,
celé tvé tělo se nervózně chvěje.

Položím ruku na tu tvou,
pokusím se tě obejmout.
Ty se mi ale vytrhneš,
to, co chci udělat, zatrhneš.

Co jsem ti, proboha, udělala?
Vždyť víš, že tě mám strašně ráda!
Nikdy jsi přede mnou nic netajil,
proč se teď chováš, jako bys něco vybájlil?

Povzdychnu si, nemá to cenu,
chováš se jako kus kamenu.
Pohledy odvracíš, říkáš: "Nech mě být,
copak před tebou nemohu tajemství mít?"

Ne, můj milý příteli, nemůžeš.
Proti tomu už nic nezmůžeš.
Jednou ses ke mně připoutal, tak si to sněz.
Já na tvé tajemství přijdu. Tomu věř.

Vítr

Vítr pluje po strništích,
se silou životadárnou,
jeho tajná přání,
nikdy nezestárnou.

Dokáže ničit, plenit, zabíjet,
ale i energii nabíjet.
Je vždy krásně volný jako pták,
co si jen tak vletí do oblak.

Avšak pluje si vzduchem pořád sám,
nikdo neocení jeho snahu,
na duši má velký šrám.
Pluje světem beze vztahů.

A s příchozí půlnocí,
polibek zimy zkouší dát,
protože nemůže se domoci,
jak skolit ten strašný pád..

Neví, co to do něj vjelo,
točí se jako hurikán.
Plení, ničí, všechno boří,
cítí se jako velikán.

Po té smršti proletí se,
po vypleněných krajích.
„Co to mělo znamenat?“
Všichni se ho ptají.

On však nezná odpovědi,
na takové otázky.
Vždy ho něco po paměti,
nutí, tak si počínati.

Čeká pořád, že už sám,
nebude procházet se hájem.
Jeho srdce - velký chrám,
na kousky je krájen.

Recept na život

Trhám heřmánek, abys byl stále zdravý,
trhám kopretiny, abys byl navždy mlád,
trhám pomněnku, abys byl šťastný,
trhám jetel, abys byl krásný.

Seberu rubín, pro vášeň,
aby tvůj plamen nebyl uhašen.
Seberu sluneční kámen,
abys nikdy nebyl zrazen.

Zažehnu velikánskou pochodeň,
abys měl světlo, až projdeš životem.
Zažehnu ještě jednu raději,
abys nikdy neztrácel naději.

Větvičku jasmínu pro odvalu,
to vše pro skvělou povahu.
Přihodím trochu pichlavého trní,
protože nikdo není dokonalý.

Počkej! Zapomněla jsem na sedmikrásku,
abys v životě potkal opravdovou lásku.
Myslím, že teď už klidně můžeš jít,
poznat svět a prostě spokojeně žít.

Krása

Nelíbí se ti snad mé oči?
Jdi do háje! Jiní se kolem mě točí!
Nelíbí se ti snad mé rty?
Uvědom si, na světě nejsi jen ty.

Nelíbí se ti snad mé nohy?
Každý hold nemá pro krásu vlohy.
Nelíbí se ti mé vlasy?
Ani ty nejsi vzorem krásy!

Nelíbí se ti snad můj hlas?
Vypadni, rychle to odsud has.
Nemáš snad rád mou povahu?
Jsi idiot, mám pro tebe novou zprávu.

Já nejsem jako ty, dokonalá.
Ale alespoň vím, že jsem ta pravá.
Že si nehraju na krásu,
abych si získala oblibu, či spásu.

Dokážu si vystačit s povahou,
a žádni už na mě nemohou.
Protože já jsem v tomhle směru dokonalá,
a sama sebe mám ráda.

Odmítnutí

Nasazuješ mi na prst stříbrný prsten,
vydám ze sebe tichý sten.
To je to, čeho jsem se bála.
Já nedovedu být stálá.

Víš, vždy ses choval jako kamarád.
Byl jsi mnohem víc,- měl jsi mne opravdu rád.
Ale já si tě nemohu vzít!
Mlč! Snažím se ti to vysvětlit!

Já vím, že ty mne miluješ.
copak to vůbec nechápeš?
Já tvou lásku nesdílím, nejsi v mém srdci.
Dál ti prostě nemám co říci.

Nerada odmítám, snad mne pochopíš,
za pár let s jinou se zasnoubíš.
Byl jsi mým přítelem spoustu let,
ale asi ses ve mě prostě splet.

Spousta lidí ve mně vidí jen krásku,
já neumím opětovat tvou lásku.
A tak znovu ti, ač nerada, říkám ne,
pokus se prosím zapomenout na mne.

Dál buď jen můj kamarád,
ten, co mě má moc rád.
Tak by to šlo,
věř mi, že naše manželství,
daleko by nezašlo.